

NAGRAĐENI ČLANOVI KNJIŽNIČARSKOG DRUŠTVA RIJEKA

Kukuljevićeva povelja – nagrada Hrvatskog knjižničarskog društva za doprinos u radu Društva i dugogodišnji rad u struci. Utemeljena je 1968. godine, povodom 20. godišnjice Hrvatskog bibliotekarskog društva.

Članovi našeg Društva koji su dobili "Kukuljevićevu povelju":

Vinko Antić
Vladimir Pavlinić
Lidija Kačić (1978)
Zlatko Keglević (1988)
Katica Tadić (1988)
Višnja Šeta (1996)
Fila Bekavac-Lokmer (1998)
Marija Šegota-Novak (2002)

Nagrada "Eva Verona" – poticajna nagrada Hrvatskog knjižničarskog društva za mlade knjižničare. Utemeljena je 1998. godine.

Članovi našeg Društva koji su dobili nagradu "Eva Verona":

Ljiljana Črnjar (1998)
Andreja Silić (2002)
Verena Tibljaš (2002)
Lea Lazzarich (2004)
Gorana Tuškan (2006)
Evgenia Arh (2008)

Nagrada Zaklade dr. Ljerke Markić-Čučuković

Zakladu Dr. Ljerka Markić-Čučuković osnovao je njezin suprug dr. Frano Čučuković sasvrhom nagrađivanja najboljih studenata bibliotekarstva, knjižnica, ustanova, udruga i pojedinaca, koji promiču knjižničarsku struku i bibliotekarstvo općenito. Zaklada djeluje pri Katedri za bibliotekarstvo Filozofskoga fakulteta u Zagrebu.

Dodjeljuje godišnje nagrade koje se sastoje od novčanog iznosa i povelje najboljim studentima bibliotekarstva od šk. god. 1997/1998. Nagrađuje i knjižnice, ustanove, udruge, pojedince i značajan doprinos knjižničarskoj struci.

Nagrade se uručuju na dan 14. siječnja u spomen na rođendan dr. Ljerke Markić-Čučuković.

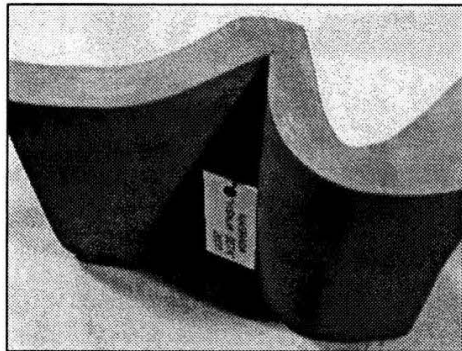
Članovi našeg Društva koji su dobili nagradu:

Ljiljana Črnjar (2005)

Karmen Delač-Petković i Čitaonica sela Kuti (2006)

Nagrada "Višnja Šeta"

Ustanovljena na Godišnjoj skupštini Hrvatske udruge školskih knjižničara 2006. godine. Namijenjena školskim knjižničarkama i knjižničarima, u znak trajne uspomene na jednu od najpoznatijih promicateljica modernog hrvatskog školskog knjižničarstva, Višnju Šeta (1948.-2002.), knjižničarku Prve hrvatske sušačke gimnazije u Rijeci.

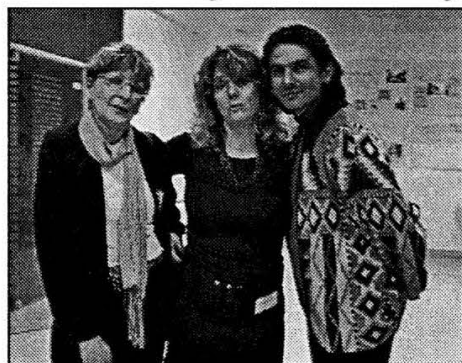
Višnja Šeta idejna je začetnica Proljetne škole školskih knjižničara, osoba koja je generacije školskih knjižničara poučavala praktičnoj metodici školskog knjižničarstva, okupljala i predvodila struku na brojnim stručnim skupovima.

Višnja Šeta jedna je od osnivačica Hrvatske udruge školskih knjižničara, te je njenim imenom nazvana nagrada koju će HUŠK godišnje dodjeljivati školskim knjižničarkama i knjižničarima koji su se u svom radnom okružju istakli predanim, inovativnim radom uz zapažene rezultate.

Nagrađeni članovi našeg Društva:

Korina Udina (2007.)

Ivana Vladilo (2008.)

Povelja "Ivan Kostrenčić"

Na godišnjoj skupštini Knjižničarskog društva Rijeka, 2000. godine, utemeljena je Povelja "Ivan Kostrenčić" namijenjena nagrađivanju onih članova Društva koji su se svojim marljivim, uzornim i nesebičnim radom i zalaganjem za boljitak KDR-a i promidžbu profesije istakli u prethodnoj godini. Nagrada nazvana imenom prvoga hrvatskoga školovanog sveučilišnog knjižničara, rođenoga u Crikvenici, a zaslužnoga za razvoj Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu i cjelokupnog hrvatskoga knjižničarstva, te je godine dodijeljena istaknutim članicama KDR-a, Tatjani Blažeković, Fili Bekavac-Lokmer, Mileni Bradetić, Verici Lulić i Senki Zambata.

Nakon višegodišnje stanke, Upravni odbor KDR-a 2006. g. obnavlja Povelju, Skupština prihvaća novi Pravilnik te se Povelja 2007. g. dodjeljuje u tri kategorije:

1. Najzaslužnijem knjižničaru u 2006. godini – Senki Tomljanović, ravnateljici Sveučilišne knjižnice Rijeka koja je pokrenula brojne aktivnosti u SVKRI te posebno projekt Povijesna zbirka.

2. Za najuspješniji knjižničarski projekt u 2006. godini – Hrvatskoj čitaonici sela Kutu povodom obilježavanja 70. obljetnice rada (tiskana i knjiga mr. sc. Karmen Delač-Petković)

3. Za dugogodišnji uzoran rad u Društvu, unaprjeđivanje struke i očuvanje ugleda Društva – Perici Sarić, voditeljici knjižnice "3. maj" Rijeka i Ljubici Zorić – školskoj knjižničarki u Elektrotehničkoj školi Rijeka

Godine 2008. Povelja je dodijeljena samo za treću kategoriju:

Za dugogodišnji uzoran rad u Društvu, unaprjeđivanje struke i očuvanje ugleda Društva – za 2007. g. - Nataši Jurčić, Filozofski fakultet Rijeka.

Kako bismo nagrađene članove Društva predstavili i bolje ih upoznali, postavili smo im nekoliko pitanja:

1. Knjižničarstvo, prvi ili tek naknadni izbor?
2. Ljepote i teškoće poziva iz osobne vizure?
3. KDR - kako ga vidim?
4. Kostrenčićeva povelja znači mi...
a, odgovori će, vjerujemo, pokazati sve...

Senka Tomljanović, ravnateljica Sveučilišne knjižnice Rijeka:

1. Negdje u svojoj devetnaestoj godini, 1979. odabrala sam politologiju i to je bio moj jedini izbor do početka siječnja 1991. kada sam postala knjižničar. Već nakon nekoliko mjeseci shvatila sam da je to za mene prava stvar, osobito s obzirom na moje predznanje iz područja politologije. Naime, kod moje mentorice Katice Tadić "zablistala" sam poznavanjem korporativnih odrednica. Znala sam nazive državnih tijela, organa vlasti i slično. Dobila sam u zadatak i stručenje građe iz područja društvenih znanosti, gdje mi je opet pomogla prethodna struka koja se studirala kao multidisciplinarni studij ekonomije, sociologije, filozofije i politologije, a veliki se dio studija odnosi i na informacijske znanosti. Oduševila me sustavnost bibliotekarstva, a osobito komunikacijska mreža unutar "ceha knjižničara".

Bila sam kupljena! I danas, na poslu ravnateljice knjižnice jako mi pomaže politologija, no knjižničarstvo je moj definitivni poziv.

2. Ljepota je, ja mislim, u tome što se uvijek osjećaš sudionikom očuvanja najviših civilizacijskih tekovina svojeg vremena i svoje okoline. Mislim da su se jednako tako osjećali bibliotekari u Aleksandrini, kao i današnji knjižničari virtualnih knjižnica. Michael Gorman ima potpuno pravo kad kaže da su se knjižničari uvijek bavili "zabilježenim znanjem", bez obzira na medij u kojem se ono bilježilo. Teškoća je u tome što danas, kad su nam puna usta "društva znanja", onima koji smišljaju političke programe kako do tog društva znanja doći, nije niti na kraj pameti da bi knjižničari tu imali bilo kakvu ulogu!

3. Riječko bibliotekarstvo ima dugu tradiciju. Od isusovaca, preko Gradsko-gimnazijske knjižnice, Biblioteke Civike, do poslijeratne riječke knjižničarske prakse koja se uvijek davala za primjer unutar hrvatskog bibliotekarstva. Sjećam se predavanja za stručni ispit ranih devedesetih, kad sam na gotovo svakom predmetu čula: "Ovo o čemu smo sada govorili, u Hrvatskoj se ne radi nigdje osim u Rijeci". Bila sam jako ponosna.

Devedesete su bile teško razdoblje hrvatskog, pa i riječkog bibliotekarstva. Nove tehnologije za koje se smatralo da će zamijeniti knjižničarstvo, dezintegracija ustaljenih knjižničarskih mreža, odlazak Sveučilišne knjižnice iz okrilja Gradskog ureda za kulturu pod kapu Ministarstva znanosti i tehnologije... sve su to razlozi gubljen-

ja kontakata unutar profesije u Rijeci, a jedino zajednički nastup profesije može promijeniti odnos okoline. Zato je Knjižničarsko društvo Rijeka izuzetno važna profesionalna udruga. Knjižničari se moraju držati zajedno, promicati vrijednosti struke, bez obzira na to jesu li u narodnim, visokoškolskim, školskim ili specijalnim knjižnicama. Rijeka i riječka regija imaju sluha za knjižničarstvo, no s druge strane treba stajati profesionalna udruga koja okuplja struku i može govoriti u njeno ime.

4. Puno. Kad sam postala predsjednica Knjižničarskog društva Rijeka, po Statutu smo imali svega osam ili devet članova. Svoja sam dva mandata posvetila ponovnom okupljanju riječkih knjižničara u KDR-u i organizaciji programa koji im pomažu u stručnom radu. Moram reći da su kolegice u Upravnom odboru bile kao i ja, pune volje i nesebično se zalagale za napredak Društva. Na kraju mojeg mandata Društvo je brojilo preko osamdeset članova. Kostrenčićevom poveljom dobila sam priznanje za svoj rad i potvrdu članova da sam bila na pravom putu.

Perica Sarić, voditeljica knjižnice Brodogradilišta "3. maj":

Nakon završetka osnovne škole, iz moje rodne Novalje, krenula sam u Rijeku gdje sam se upisala u Pedagošku gimnaziju, s nakanom da postanem učiteljica. Slijedio je upis na Pedagošku akademiju - studijska grupa Hrvatski jezik s bibliotekarstvom.

Za studij bibliotekarstva odlučila sam se samo zato što je bio u kombinaciji s hrvatskim jezikom. Kako sam silno željela postati učiteljicom i raditi s djecom, smatrala sam da bi mi poznavanje knjižničarstva dobro došlo u nastavi. Međutim, tijekom studija, zahvaljujući vrsnoj predavačici dr. Tatjani Blažeković, otvorili su mi se novi vidici i na knjižnice sam počela gledati sasvim drugačije, nekako s poštovanjem. Lijepo bi bilo raditi u nastavi, a pritom imati dobro organiziranu i opremljenu knjižnicu, zamišljala sam tada.

Ali, san je jedno a stvarnost posve drugačija. Nakon završetka studija, uslijedilo je traženje posla. U nastavi sam mogla dobiti jedino zamjene, a prvi stalni posao nudio mi se u Brodogradilištu 3. maj, njihovoj Stručnoj knjižnici. Posao sam prihvatila, a u Knjižnici sam zatekla četiri osobe i gomilu nerazvrstanih knjiga, stručnih i mahom na stranim jezicima. Kako sam ja bila osposobljena za rad u školskim knjižnicama, specijalna knjižnica u koju sam se zaposlila ulijevala mi je strah ali i predstavljala izazov.

Te davne godine, rečeno mi je, da se od mene očekuje da Knjižnicu uredim prema svim pravilima struke. Povjerenje sam morala opravdati i od tog trenutka započelo je moje dodatno obrazovanje, zapravo moje usavršavanje u struci. Bilo je trenutaka kada sam nailazila na prepreke ili razne nedoumice i kad god bih trebala savjet od svojih starijih kolegica i kolega knjižničara uvijek sam imala nesebičnu pomoć.

Sada, ako se osvrnem unatrag, mogu reći da sam gotovo sav svoj radni vijek potrošila u dokazivanje važnosti jedne knjižnice u proizvodnom sustavu i njene uloge u stalnom usavršavanju i informiranosti svakog korisnika.

Okruženi tonama čelika, u stalnoj besparici i vječnoj borbi za rokove s težnjom da isporuče najbolji proizvod, naši korisnici nisu uvijek mogli dolaziti u Knjižnicu. Zato se Knjižnica približila njima. Dugi niz godina stručne časopise dostavljali smo u "mapama" na njihova radna mjesta, kako bi najnovije informacije imali na radnom stolu, pod motom da "brze i pravovaljane informacije vrijede zlata".

Godine 1993., u 3. maju donesena je odluka o izgradnji sustava kvalitete. Već od prvih internih seminara bila sam uključena na Projektu izgradnje Sustava kvalitete prema normi EN ISO 9001:2000, zatim sam pohađala tečajeve konzultantske kuće Lloyd's Register za interne auditore (prosuditelje) i na kraju dobila njihov certifikat o osposobljenosti za neovisnog internog auditora.

Zajedno s ostalim osposobljenim auditorima, obavljala sam provjere funkcioniranja sustava kvalitete, gotovo u svim sredinama 3. MAJ-a, a time i prepoznala potrebu usklađivanja svih aktivnosti u Knjižnici sa zahtjevima norme HRN EN ISO 9001 : 2000.

Danas Knjižnica ima dva dokumenta s kojima se nalazi u Sustavu kvalitete 3. maja: "Postupak za rad u Stručnoj knjižnici" i "Radno uputstvo za upravljanje pravilima klasifikacijskih društava i drugim pravilima i propisima". Verificirana je i uređena prema normi, a navedeni dokumenti postali su pravilo ponašanja za sve sudionike u procesu rada u onom dijelu koji je obuhvaćen Sustavom kvalitete, od proizvodnog do rukovodnog. O ovoj temi, na 10. danima specijalnih i visokoškolskih knjižnica održanom u Opatiji, imala sam referat pod naslovom: "Primjena norme HRN EN ISO 9001 :2002 u Stručnoj knjižnici 3. maj Brodogradilište d.d."

Mogu reći, da se moje nastojanje da knjižničarsku struku neposredno primijenim u proizvodnom procesu a Knjižnicu dignem na jednu višu razinu, ovime i ostvarilo. Osim toga, ne umanjujem doprinos svojih suradnika koji su me kroz sve ove godine pratili u ostvarenju zacrtanih ciljeva.

U Knjižničarskom društvu Rijeka prisutna sam gotovo od samog početka moje radne karijere, tj. više od trideset i pet godina. Otkako je Društvo počelo samostalno djelovati, više puta bila sam član Upravnog odbora, tako da sam imala priliku sudjelovati i pratiti njegov razvoj kao važne strukovne organizacije za knjižničare naše regije.

Sudjelovala sam u odabiru tema za stručna predavanja, a posebno sam se angažirala kada se počelo govoriti o novim informacijskim tehnologijama u knjižnicama. Nisam pisala radove za stručne publikacije, jer ja sam osoba neposredno vezana uz praksu, tako da sam se samo nekoliko puta na okupljanju knjižničara javila referatom, opisujući iskustva vezana uz svoju knjižnicu. Bila sam u prvoj skupini knjižničara koja je pri NSK u Zagrebu pohađala obuku za obradu knjižnične građe računalom. Tu sam našla sebe jer je uvođenje PC-a u knjižnice moja davna preokupacija, a svaki pomak u tom pravcu me posebno radovao. Pratim događanja u struci o toj temi i nastojim aktivno sudjelovati u usvajanju novih znanja. Naučeno pokušavam primijeniti u svojoj knjižnici, a svoja iskustva rado podijelim s ostalima u struci.

Bila sam i član Uređivačkog odbora "Vodiča kroz biblioteke i INDOK centre u Rijeci" i zalagala se da ta mala publikacija ugleda svjetlo dana jer je, zajedno sa sadašnjim, novim "Vodičem", bila važan doprinos u protoku informacija do korisnika.

Moram naglasiti da je Društvo knjižničara naše regije ostavilo svoj pečat na nama, svojim članovima, kroz brojne edukativne aktivnosti iz struke u predavanjima vrsnih autora ili samo kroz druženja koja su, bar meni, uvijek posebna i nenadoknadiva, a svako novo izabrano vodstvo kao da se trudi biti bolje od onog prethodnog. Drago mi je da sam njegov član, a želim to ostati i onda kada više ne budem aktivni knjižničar.

Sada kada se približava kraj mog radnog vijeka, moram reći da mi je drago što sam, od svojih kolega u struci, prepoznata kao osoba predložena za dodjelu "Kostrenčičeve povelje". Njena dodjela puno mi znači, jer dolazi iz struke kojoj sam posvetila sav svoj život.

I ako se osvrnem unatrag, smatram da sam ipak nešto vrijedno ostavila iza sebe - trećemajsku Stručnu knjižnicu uređenu prema pravilima struke.

Ljubica Zorić, školska knjižničarka u Elektrotehničkoj školi Rijeka:

U knjižnici Srednje škole za elektrotehniku i računarstvo u Rijeci (tada je to bio Elektrokemijski školski centar) zaposlila sam se 1. X. 1971. sa završenom Pedagoškom akademijom u Rijeci, studijska grupa Hrvatskosrpski jezik s bibliotekarstvom. Prije toga završila sam Učiteljsku školu u Rijeci i radila u Osnovnoj školi Dobrinj na otoku Krku, u razrednoj i predmetnoj nastavi. Prije zapošljavanja u srednjoj školi predavala sam hrvatski jezik u osnovnim školama u Istri, te radila u cjelodnevnom boravku Osnovne škole Škurinje u Rijeci. Stručni ispit za višeg knjižničara položila sam 1976. u Zagrebu. Studij Hrvatskoga jezika i književnosti završila sam 1995. na Filozofskom fakultetu u Zadru.

Knjižničarstvo je moj prvi izbor, ali ne i prvo radno mjesto. U osnovnim školama nastavnik hrvatskoga jezika bio je "zadužen" i za vođenje školske knjižnice. Fond je bio skroman, uglavnom se sastojao od lektirnih naslova. Posao se svodio na posudbu lektire učenicima i evidentiranje malog broja novih knjiga. Naravno, sve to pored pune satnice u razredu.

Kad sam se zaposlila u školskoj knjižnici, shvatila sam da je to najljepše radno mjesto. Okruženi ste knjigama u kojima su zapisana mnoga znanja, otkrića, opisani događaji, iskustva, osjećaji...odjednom shvatite da ste mali kotačić koji će nastaviti prenositi sve to korisnicima, da ste posrednik između "mora i rijeka", informacija i onih koji ih traže.

Najprije ću reći nešto o teškoćama posla. Za dobro obavljanje posla važni su uvjeti rada i poštivanje standarda. U tijeku mog dugogodišnjeg rada u školskoj knjižnici povećavao se broj razreda i učenika. To je doseglo kulminaciju 1992. kada je Škola "narasla". Prostor također nije odgovarao standardima. Sve to trebalo je "odraditi" i izdržati. Zahvaljujući reformi, osnovane su dvije škole i svaka ima svojeg knjižničara, te prema dogovoru iz 1994., knjižnicu koriste obje Škole. Prošle godine proširen je prostor knjižnice.

Naravno da je prije bilo teško ostvariti sve zadaće školske knjižnice: informativnu, kulturnu itd. Vodila sam dramsku grupu, Muzičku omladinu, uređivala školski list, postavljala izložbe, educirala učenike prvih razreda.

A sada o lijepim stranama...Ljepota je u svakodnevnom susretu s novim informacijama, u pomaganju korisnicima (seminarski radovi, zadaće, referati, završni radovi i sl.) Ljepota je u usputnom učenju i informiranju, u zadovoljavanju vlastite intelektualne znatiželje. Najviše volim pripremati izložbe. Lijepo je i kada vam korisnici zahvale na susretljivosti i trudu.

U potpunosti sam zadovoljna radom Društva. I sama sam bila angažirana nekoliko mandata u Sekciji za školske knjižnice. Zahvalna sam svojim kolegicama koje sudjeluju u radu Društva. Ponosna sam zbog dodjele Kostrenčićeve povelje. Nikada nisam očekivala nagrade. Radila sam s ljubavlju i činilo mi se da sam mogla bolje i više. U školi sam više puta predlagana za pohvalu i nagradu. Bolje da do realizacije nije došlo. Zamislite komentare: "Pa i drugi dobro rade!"

Početak osamdesetih godina Nacionalna i sveučilišna biblioteka Zagreb i Zavod za prosvjetno-pedagošku službu Rijeka pokrenuli su projekt "Školske biblioteke kao bibliotečno-informacijski centri". Tim povodom naša knjižnica predložena je za "Bibliotečki praktikum u kojem će se ostvarivati, vrednovati i provjeravati zadaci transformacije školske biblioteke u bibliotečko-informacijski centar". Do realizacije ovog projekta nije došlo zbog toga što nisu zadovoljeni važni uvjeti: prostor i kompletnija oprema.

Još jednom kolegicama i kolegama zahvaljujem na povjerenju koje su mi ukazali dodjelom Kostrenčićeve povelje.

Mr. sc. Karmen Delač-Petković, pitali smo: Što je Čitaonica Kočanima, a tko je knjižničarka Karmen Delač-Petković Čitaonici?

"Hrvatsku čitaonicu sela Kuti" osnovali su 22. studenog 1936. mještani Gornjih Kuti želeći olakšati svoj težak život. Kočani su dobro odabrali, odlučivši se upravo za osnivanje čitaonice, odnosno knjižnice. Ona je svojim članovima višestruko nadoknadila njihova materijalna i emocionalna ulaganja te im umnogome oplemenila i olakšala život. Čitaonica je još uvijek, pored školske knjižnice, jedina knjižnica u brodmoravičkoj općini pa se od nje i danas očekuje i dobiva pomoć u teškim situacijama, bile one vezane uz knjigu ili svakidašnji život. Čitaonica zapravo ima ulogu narodne knjižnice.

Danas se o njoj brine već četvrta generacija volontera koji se uspješno amaterski bave knjižničarstvom pa se može reći da je knjižničarstvo na neki način izbor čitavoga sela.

Stoga nije neobična sklonost Gorana Čitaonici, njihovo poimanje knjižnice kao ugodnog i radosnog utočišta. Čitaonica je to i bila, posebno svima nama koji smo odrasli u Kutima. Ja slično doživljam i druge knjižnice, što baš i nije neobično onome tko zna da sam školovana knjižničarka. Uvijek sam voljela knjigu, ali nisam odmah krenula u knjižničarsko zanimanje. Počela sam, poput mnogih knjižničara, kao profesorica hrvatskoga jezika i književnosti, potom se u Zagrebu doškolovala za diplomiranu knjižničarku, a zatim 2007. godine magistrirala na Odsjeku za informacijske znanosti zagrebačkog Filozofskog fakulteta. Tema moga magistarskog rada bila je upravo sedamdesetogodišnja povijest djelovanja naše Čitaonice u Kutima, a mentor mi je bio naš vrsni stručnjak za povijest knjige i knjižnica dr. sc. Aleksandar Stipčević. Ovaj će rad uskoro biti tiskan u obliku monografije, dok smo povodom obljetnice Čitaonice izdali malu knjižicu s osnovnim podacima o njoj. Knjižica je doživjela dva izdanja u ukupnoj nakladi od 1000 primjeraka te vrlo pohvalne recenzije što me, kao autoricu, veseli.

A veseli me i rad u Čitaonici jer tu mogu svoje stručno znanje dobro iskoristiti pa Čitaonica ima koristi od njega, odnosno mene. To nije uvijek lako, ali je dobar osjećaj raditi nešto što koristi čitavoj zajednici i što čitava zajednica prihvaća i cijeni. Inače radim kao školska knjižničarka u riječkoj Strojarsko-brodograđevnoj školi za industrijska i obrtnička zanimanja, što je također zanimljiv i kreativan posao, ali, nažalost, s brojnim ograničenjima kojima je podložno naše školsko knjižničarstvo. U Čitaonici takvih ograničenja nema, mogu slobodno predlagati i razvijati svoje zamisli. Jedna od njih jest i obilježavanje sedamdesetogodišnjice Čitaonice, što je uključilo središnju svečanost i brojna predavanja, izložbe, stručne članke, intervju, dakle, sve ono što je populariziralo Čitaonicu. Projekt je pokrenula Uprava Čitaonice, a priključili su nam se zaposlenici Općine Brod Moravice, na čelu s načelnikom dipl. ing. Dragutinom Crnkovićem. te učenici i djelatnici Osnovne škole Brod Moravice s ravnateljicom prof. Indirom-Rački Joskić na čelu. Pomogli su nam i iseljeni Gorani. Svima njima i ovim putem zahvaljujem na ugodnoj suradnji.

Danas možemo reći da smo postigli sve ciljeve zacrtane ovim projektom te je Čitaonica postala poznata širom Hrvatske. Stekli smo nove članove i primili mnogo darovanih knjiga – čak i nekoliko manjih osobnih knjižnica. Za taj smo projekt dobili brojna priznanja, a istaknula bih povelju Općinskog vijeća Općine Brod Moravice, nagradu Zaklade dr. Ljerka Markić-Čučuković te, svakako, Povelju "Ivan Kostrenčić" Knjižničarskog društva Rijeka.

Meni osobno, a i članovima Čitaonice, Kostrenčićeva je povelja iznimno draga (pa je dobila i počasno mjesto na zidu Čitaonice) jer pokazuje da je i struka prepoznala kvalitetu našeg rada te da smo se u svojim nastojanjima približili profesionalnom knjižničarstvu. Čitaonica, koja danas djeluje kao udruga građana, nije umrežena s drugim narodnim knjižnicama, a cijena te samostalnosti su kadrovske, materijalne i financijski problemi s kojima se teško nosimo. Biti članovima našega Društva svima nam je važno jer je samim time naš rad priznat. Naravno, time dobivamo i sve one pogodnosti koje pruža strukovna udruga, osobito tako kvalitetna kao što je Knjižničarsko društvo Rijeka.

pripremila Ivana Vladilo